4. Årg. NOVEMBER 1899. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Hvarför är jag missionär. — Svenska Missionens i Kina höstmöte. — Då jag såg, tänkte jag. — Axplock från Tong-cheo-fu. Utdrag ur bref.
Illustrationer: 2:ne porträttgrupper.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor*, Tranås.
* H. Dillner, *kapten*, Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare*, Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.*

August Berg, *vice föreståndare.*

C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1899.

N:o		Kr. ö.
648.	C. S. J., Lugnet gen. P. T., Gamleby	5: —
649.	K. E. B., Göteborg	10: —
650.	»Ett löfte till Herren». H. L. gen. E. S., Jönköping	11: —
651.	Okänd, Svennarum gen. d:o	15: —
652.	Okänd gen. d:o	5: —
653.	M. F., Ljungby gen. d:o	10: —
654.	Hustrun I. J—n gen. d:o	2: 55
655.	Ljungby missionsvänner gen. d:o	17:
656.	E. E. gen. d:o	1: —
657.	M. P., Stockholm	10: —
658.	E. S. gen. A. K., Linköping	10: —
659.	Flickornas syförening i Skärfsta gen. E. G.	100: —
660.	O. E., Vånga	5: —
661.	H. L., Loftahammar	5: —
662.	Hillarps mfg. gen. A. P., Hessleberga, Bjernum	29: 20
663.	A. H., »Herrens tionde»	20: —
664.	S. S., Stockholm	15: —
665.	K. F. U. M.: Kollekt till E. O. Beinhoffs underhåll	170: —
666.	A. Ö., Söderköping	10: —
667.	Skolflickorna i Skärfsta till flickskolan i I-shi gen. E. G.	25: 50
668.	Onämnd gen. E. G.	2: —
669.	J. E. S., Stockholm	200: —
670.	Onämnd med Stockholms poststämpel	200: —
671.	K. och J. B., Tranås	100: —
672.	»Var fast och stark» gen. A. G. till Mina Svenssons underhåll	37: 70
673.	Vid 2:ne missionsföredrag i Skellefteå bönhus gen. N—d	76: 90
674.	A. S., Stockholm	30: —
675.	G. R.	5: —
676.	J. O., Stockholm	10: —
677.	Karpebo Arbetsförен. i Malmbäck gen. A. B.	75: —
678.	Sparbössemedel i kyrkan vid Floragatan den 15 okt.	16: 34
679.	F. P., Björklinge	5: —
680.	Syskonen L. gen. L. H., Norrköping	5: —
681.	A—n, Lindesberg	50: —
682.	H. M., Roma, »Herrens tionde», till M. Svenssons underhåll gen. L. B.	20: —
683.	Ur fru K:s sparbössa till M. Svenssons underhåll gen. L. B.	3: —
684.	Barnförен. på Roma Kungsgård till M. Svenssons underhåll gen. L. B.	3: 50
685.	Lydia och Albert, Roma Kungsgård, till M. Svenssons underhåll gen. L. B.	2: —
686.	L. B., Stockholm till M. Svenssons underhåll	15: —
687.	Kollektmedel i Sundsvall gen. F. H.	11: —
688.	Fr. W., Sundsvall	10: —
	Transport kr.	1353: 69
689.	Kollekt i Ånge gen. D.	11: 17
690.	Missionsvänner i Vännäs	2: —
691.	Onämnd, Stockholms poststämpel	300: —
692.	Föreningen hednaverldens vänner i Misterhult gen. M. K.	370: —
693.	Snarås mfg. gen. N. P. P.	30: —
694.	Kasimirsborgs syförен. gen. A. S.	25: —
695.	Ragnestorps Jungfruförен. gen. C. A. C., Finspång	50: —
696.	Ungdomsförен. Senapskornet, Tullgarn gen. N. J.	135: —
697.	Halfårsunderhåll till A. Forsberg gen. K. M. A., Stockholm	400: —
698.	A. O. gen. O. L., Ryd., Kilanda	7: 75
699.	Från J. F. till biljett från Genua till Shanghai för Fr. J. af Sandeberg	566: 06
700.	Torsåkers Ev. Luth. mfg gen. A. J. P.	30: —
701.	A. P., Dannemora	15: —
702.	K. F. U. K., Kristianstad gen. H. G.	10: —
703.	Kollekt i Höör gen. H. R.	25: 87
704.	Af missionsvänner i Eslöf gen. N. O.	5: —
705.	N. O., Eslöf	5: —
706.	Ölstadskretsen gen. K. O. A.	25: —
707.	Från några vänner i Bennebohl gen. K. E.	25: —
708.	Från aflidna Lovisa Andersson, Snuggan	50: —
709.	Från Skördefesten i Lindesberg gen. A. J., Brotorp	100: —
710.	A. P., Lindesberg	50: —
711.	Sparbösseinsaml. gen. F. R., Vaxholm	10: —
712.	En sparbössa på Gotland gen. A. G.	11: 50
713.	Kollekt i Ö. Kosberga kyrka den 20 okt. 99 gm A. L.	14: —
714.	S. E., Stockholm	255: —
715.	L. L. till M. Svenssons underhåll	1: 25
716.	Från en klass i Brummerska skolan gen. L. U.	6: 32
717.	M. A., Sala	5: —
718.	S. O., d:o	5: —
719.	O. S. M., Sala	6: 75
720.	Sala mfg gen. K. A. A.	20: —
721.	V. J., Sala	8: 74
722.	Från Kinavänner i Frödinge gen. L. K.	49: —
723.	Kollekt vid en bönestund i Värnanäs gen. K. P.	10: 70
724.	En gammal missionsvän gen. M. P. gen. S. S., Lyckås gård	10: —
725.	Kollekt i Boarp gen. J. M. F.	16: —
726.	d:o i Huhu gen. d:o	1: 50
727.	Ordspr. 24: 11	100: —
728.	E. V., Stockholm	20: —
729.	Säby arbetsförен. gen. G. J., Mölarp	100: —
730.	Slåtterna och Bråareds arbetsförен. gen. M. J.	40: —
	Summa kr.	4282: 30

Med varmt tack till alla gifvare.

Och min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus. Fil. 4: 19.

Hvarför är jag missionär.*

Text: Rom. 10: 12—15.

Af *Axel Hahne.*

I dessa få ord se vi orsaken till den kristna hednamissionen. Det är nämligen en och samme herre öfver alla, både judar och greker. Herren inskränkte icke sin nåd endast till de förre. Detta hade genom Anden blifvit uppenbaradt för Paulus, såsom han själf omtalar i Efeserbrefvets 3 kapitel, sägande, att hedningarna äro medarfvingar och delaktiga i löftet i Jesus genom evangelium.

Jag skall nu afgifva några skäl, hvarför jag i min ringa mån vill hjälpa till att söka bringa evangelium till hedningarna.

Hvarför är jag missionär? Denna fråga skall jag söka besvara. Det är tillbörligt att gifva skäl för sig i den saken, ty världen säger alltid: Hvad tjänar det till att missionera? Hvarför kasta ut så och så mycket penningar på några få hedningars omvändelse? Och så beräknar man, att så och så mycket penningar utgifvits för så och så många människors omvändelse. Stundom äro de kristna dåraktiga nog att svara på samma sätt, att beräkna värdet af missionsverksamheten efter antalet själar, som blifvit omvända för medel, som utgifvits. Men Gud vare lof, vi behöfva ej räkna själarna, det gjorde ej aposteln Paulus. Herren har åtagit sig ansvaret för vårt arbete. Jesus sade till sina lärjungar: »Jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt, och att eder frukt må förblifva». Om vi skola bemöta världens inkast, så låtom oss göra det på det sättet, att vi vända oss till Herren och säga: Du har sändt oss, du får bära ansvaret för ditt verk.

Men det möter oss allvarsammare inkast, nämligen från själafiendens sida. Han passar på i tider af motgångar därute på missionsfältet. En missionär har t. ex. sett sitt arbete krönas med framgång, hedningar hafva blifvit omvända, och han känner sig glad och hoppfull. Men så komma andra tider. En omvänd hedning faller i synd, återvänder t. ex. till opiumlasten. Då inskjuter djäfvulen den tanken: »Hvad tjänar det till att missionera, att predika för hedningarna! Det blir ingenting af alltsammans». Han vet, att om han kan nedslå modet hos de kristna, då har han vunnit seger.

Det är kanske ändå det allra värsta, när, såsom psalmisten säger: *vårt hjärta* öfvergifver oss. Ps. 40: 13. När den egna erfarenheten tyckes säga som profeten: »Förgäfves har jag arbetat; fruktlöst, och fåfängt har jag förspillt min kraft.» Es. 49: 4. Då säger ens eget hjärta och känslor: »Ja, hvad tjänar det till, att jag med mina små gåfvor arbetar som missionär?» Hvarför är jag då, trots allt detta, missionär? Som svar härpå vill jag först anföra Jesu allmänna missionsbud: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen!» Det var ej blott till de tolf apostlarne, som Herren gaf detta bud, utan det är ett bud till *hela* Herrens församling. Icke så att alla skola personligen utgå, men alla Herrens lärjungar skola hjälpa till i arbetet och så att säga låta sina hjärtan gå ut. Således hafva vi då såsom kristna *rätt* att missionera, i trots af allt, hvad världen, djäfvulen och vårt eget hjärta må invända. Och vi hafva äfven den stora rättigheten att själfva också gå ut. Alltså behöfver ingen känna, att han har gått ut på eget ansvar, utan det är i hela Kristi församlings namn, han står där på missionsfältet. Men det är icke blott vår *rättighet*, det är vår *plikt*. Hela Kristi församling har fått den befallningen af Herren att missionera. Detta är den allmänna kallelsen till missionsarbete. Men det behöfves också en särskild personlig kallelse af Herren. Jag vill därför säga: Jag är missionär på grund af särskild personlig kallelse. — Det allmänna missionsbudet åtlyddes ej genast af lärjungarne, då det gällde hedningarna; t. o. m. Petrus måste af Herrens Ande upplysas om hednamissionens nödvändighet. Så är det, och så har det varit i kristenheten. I England för 100 år sedan, då William Carey, den sedermera så nitiske missionären, först uppträdde där och föreslog att börja mission bland hedningarna, svarade man honom: »Det är alldeles för tidigt, det finnes ännu så många hedningar här hemma att omvända».

Somliga få genom Herrens Ande en inre kallelse att gå ut som missionärer, andra ledas därtill genom de skickelser, Herren sändt i deras väg. Men antingen det sker genom inre ledning eller genom yttre omständigheter, är dock en personlig kallelse nödvändig. För min egen del kan jag säga, att, alltsedan jag var ett litet barn, har jag känt en längtan att få blifva ett Herrens vittne bland hedningarna, men jag minnes däremot icke någon bestämd ingifvelse: »du bör gå!» — För det tredje vill jag svara: Det är hvarje kristens plikt att på något sätt arbeta för Herren, och jag anser som det ärofullaste att få arbeta för honom bland hedningarna. När jag var barn och brukade bygga luftslott, så var det aldrig om att blifva rik eller att blifva en stor man utan alltid om att blifva predikant eller missionär. I Rom.-brefvets 15 kap. säger Paulus: »Jag har satt min ära i att icke predika evangelium där Kristi namn var kändt, på det att jag icke måtte bygga på en annans grund, utan såsom det är skrifvet: »De, för hvilka intet varit kungjordt om honom, skola se, och de, som icke hafva hört, skola förstå.» — Det finnes saker, som anses mycket ärofulla, andra däremot, som anses mindre ärofulla. Låt mig använda en enkel bild. Tänkom oss, att man skulle skicka ut en expedition för att genomsöka våra skogar och samla mossa eller man skulle företaga en fisketur i Saltsjön. Säkert skulle det ej blifva stor tillströmning af deltagare, ty företaget vore ju helt alldagligt. Däremot, om man utrustade en expedition till främmande land att där studera olika växter, djur eller människoraser, hvilken tillströmning skulle det icke blifva af frivillige deltagare. Och hvarför? Jo, ty det vore en ära att få vara med. Så är det äfven en ära

* Föredrag hållet vid »Svenska Missionens i Kina» höstmöte den 15 oktober 1899.

att vara missionär, att vara bland de få, som ägna sig åt missionsverket, en ära visserligen icke inför människor men inför Gud.

Hvarför är jag missionär? Mitt fjärde svar på denna fråga är: Behofvet är så stort, skörden är så mycken och arbetarna få. Blott i Kina säges det vara 300 millioner hedningar, och missionärernas antal är tre tusen. Jämfördt med Stockholm skulle det utgöra tre missionärer på hela invånareantalet. Dessa siffror säga dock icke allt, ty förhållandena i hednavärlden äro så helt och hållet olika mot här hemma. Antag, att en arbetare därute med all sin flit möjligen kunde nå 1,000 människor med evangelium, d. v. s. göra evangelium klart för dem, så att de fatta, hvarom fråga är. Jag vågar säga, att det går lika lätt för en missionär att nå 100,000 här hemma med evangelium, ty därute är själfva ämnet så främmande, att hedningen tror sig icke ens förstå orden. Här hemma åter uppväxa alla under evangelii inflytande; de yttre grunddragen af kristendomen äro ju alla bekanta.

En sak, som vanligen framhålles i missionsföredrag, är hedningens synd och elände. Detta är också vidare ett skäl, hvarför jag är missonär. Vi äro därute omgifna af synder och laster af alla slag, särskildt är opiumlasten mycket utbredd. Man säger, att 80 à 90 procent af befolkningen äro opiirökare. Då man ser, huru människor sälja sig själfva, hustru och barn samt från att vara välbärgade blifva tiggare och sluta sitt lif på gatan, allt för detta rysliga begär efter opium, så kan man väl icke annat än säga: jag vill vara missionär, jag måste i min ringa mån hjälpa till att draga dessa lastens trälar upp ur dyn. Då man vidare hör om den förskräckliga osedligheten därute, ja, om alla de onämnbara laster, som där bedrifvas, kan man då underlåta att hjälpa till att göra Jesus känd för dessa förmörkade själar? Och så gå dessa stackars människor till sina många afgudar, som de i allmänhet ej dyrka för att vinna frälsning och förlåtelse utan för att vinna penningar eller framgång här i världen. Därför fråga de äfven ofta oss: »Huru mycket får jag i månaden, om jag dyrkar eder Gud? Ty kineserna äro materialister, de äro alldeles nedsjunkna i mammonsträldom.

Ett slutligt svar på den frågan: Hvarför är jag missionär? vill jag gifva. Det är därför, att jag älskar detta verk. Jag älskar kineserna. Jag tänkte, då jag nyss kommit till Kina: Huru skall jag någonsin kunna lära att älska dessa smutsiga kineser? Men så småningom lärde jag mig se, att de hade äfven flera goda sidor, ja, att de kunde vara riktigt älskvärda. Och ännu ett svar på den frågan: Hvarför är jag då missionär i *Kina?* Därför att Herren har satt mig där, han som så väl förstår, på hvilken plats hvar och en passar bäst. På intet missionsfält ville jag heller vara så gärna som i Kina. Så har jag då besvarat den frågan: Hvarför är jag missionär? Låt mig nu framställa en fråga till dig, du unge man och du unga kvinna: Hvarför är *du icke* missionär? Hvarför är du icke missionär, du, som kanske har gåfvan att med vältalighet predika Guds ord? Hvarför gifver du dig icke med denna din gåfva till hednamissionen? Här hemma är det godt om ordets förkunnare, godt om begåfvade, gärna hörda predikanter, och därute är det däremot alldeles otillräckligt. Hvarför föredrager du ej att predika för ett tiotal eller ett hundratal hedningar därute framför att förkunna evangelium i väl fyllda predikolokaler här hemma? Och huru kan icke Gud förädla predikogåfvan därute! Ty där duga inga vackra fraser, inga affekterade åtbörder. Kineserna blifva icke rörda af känslofulla tal; där måste Anden vara med, där måste man på ett rättfram och enfaldigt sätt framställa evangelium. Eller du, som har en aktad ställning i samhället, stora inkomster och talrika vänner? Skulle du icke vilja offra allt detta för Herren? Hur nyttigt att gå ut i öknen, ensam med Herren, kanske skulle du där bättre lära känna dig själf och bättre lära känna honom. Du, som har *små* gåfvor och ofta känner dig ängslig, att Herren icke skall kunna använda dig, var icke bekymrad! Gud kan använda de små gåfvorna där ute på fältet, och tyvärr får han icke ofta annat än de små gåfvorna. Man hör ibland yttras: Hvilken skada, att de bästa krafterna läggas ner på missionsfältet! Hvilka dåraktiga ord! Är icke Herren värd att få äga det bästa! Om Herren icke får de bästa gåfvorna, så tar han de näst bästa eller t. o. m. de allra minsta. Må vi fråga oss: »*Kan* jag göra mer för missionen?» icke: »Huru mycket måste jag göra?» — Herren hjälpe oss, att det alltid måtte ljuda i våra hjärtan: Herre, hvad vill du att jag skall göra! Amen.

Svenska missionens i Kina

höstmöte den 15 Oktober 1899.

Mötet öppnades af kommittéens vice ordförande löjtnant G. Reutercrona. Mötets ändamål var att vid vinterarbetets början samla missionsvännerna dels för att tacka Herren för hans stora godhet, för hans hjälp och välsignelse i arbetet, dels för att bedja om verkets ytterligare framgång, dels ock att för arbetet på fältet afskilja en Herrens tjänarinna. Sedan talaren yttrat några ord öfver Os. 2: 19, nedkallade han Guds välsignelse öfver mötet.

Efter sången n:o 301 i Hemlandstoner lämnade sekr. några utdrag ur bref från missionsfältet, hvilka voro mycket uppmuntrande, och därpå höll missionär Axel Hahne föredrag med Rom. 10: 12—15 såsom grund och besvarade frågan: *Hvarför är jag missionär?* (Se sid. 107).

Kl. $^1/_2$ 3 samlades en skara missionsvänner till gemensam middag på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, hvilken fortgick under samspråk man och man emellan och afslutades af herr F. Tiselius med en kär och anderik betraktelse öfver Ps. 96.

Major Ch. Tottie uppläste följande af regementspastor d:r G. Bergström med anledning af fröken J. af Sandebergs afskiljande till missionär författade verser:

»Allena, dock icke allena».

(Joh. 16: 32).

Ett folk, sitt namn till pris, har Herren Gud,
Ett koradt folk att bära glädjebud,
Att vilsegångna själar söka opp,
Att trötta hjärtan bringa ljus och hopp.

De hört en röst och lydt, som han befallt,
De lämnat hem och slägt och land och allt.
De gå den stilla väg, där Jesus gått.
För sig de lefva ej, för andra blott.

Den värld, som söker sitt, har sett dem gå
Och kunde aldrig deras val förstå,
Men Jesusfolket vandrar Jesu stig,
De ha sin väg, sitt kors, sitt mål för sig.

Och vill du följa med till mörka land?
Där finnes nöd, att tända hjärtats brand,
Där rufvar mörkret. Kom med frid och ljus
Och visa Kina väg till faderns hus.

De vilja höra där, hur Jesus dog.
De synas aldrig kunna höra nog.
För lifvets ord där öppnas dörr på dörr.
Ack, hvarför har ej budet kommit förr?

Gå dit i tro. Du aldrig ensam är.
De sinas bördor Herren Jesus bär.
I hvarje mörker skall du endast se,
Hur nya kärleksprof han dig vill ge.

Där ordet sås, skall det bli lof till Gud,
Som tages upp af änglaharpors ljud,
Som från eon skall spridas till eon,
Som brusa skall en gång för Lammets tron.

En dag bland skaran, ingen räkna kan,
Vi ses igen, och evigt när blir han,
Och frälsta världar sjunga Lammets lof
Och de från Sinim svara: »pris och lof».

Håll ut i bön! Och lifvet underbart
Ur död skall spira. *»Jesus kommer snart.»*
Håll ut i väntan! O, hvad ljus och glans,
Då ingen ära strålar mer än hans!

Hur härligt det skall uppenbaras då,
Hur han var värd i allt att trösta på,
Hur den gick vilse, som hans ord försköt,
Hur den gick hem, som sig till honom slöt.

Hur kort är lifvet! Gå vid Jesu hand!
Vi följa dig i bön till fjärran land.
»Vi gå ock med.» O, Jesus, sammanför
Ditt folk, där hvarje suck i lofsång dör!

»I allt detta öfvervinna vi rikligen genom honom, som har älskat oss». (Rom. 8: 37.)

Forts.

Då jag såg, tänkte jag.

Det är för hvarje tänkande åskådare af ett evangeliskt arbete och kanske ännu mer för hvarje deltagare däri påtagligt, att satan gör sina flesta och slugaste angrepp mot det arbete, som har de största utsikterna. Det torde vara obehöfligt säga, att missionsarbetet bland hedningarna ej utgör något undantag från denna regel.

Uti hemlandet anse vi oss ej stå ett arbete nära, därför att vi fått syn på dess fördelaktigaste sidor och bevittnat dess framgång. På enahanda sätt måste vi ock betrakta vår ställning till den yttre missionen. Först sedan vi blifvit förtrogna med den *strid*, som utkämpas, sedan vi fått inblick i det djupa allvar, som trons beprövelser för arbetets skull alstrar i det dolda, sedan vi fått upp våra ögon öfver de offer, som kräfvas, de frestelser, som lura, och de faror, som måste undvikas — först då känna vi, som vore äfven vi *med*.

För att missionsintresset skall blifva verksamt och genom bönen af någon ingripande betydelse, måste striden nere »i dalen» omsorgsfullt öfvervakas, ja, öfvervakas så, som berodde utgången lika mycket på oss som på dem, hvilka föra svärdet i fiendens täta leder. De skenbara nederlagen skola då gifva lika mycken anledning till ihärdig förbön, för att ej säga kamp med Gud, som bevisen på Guds makt anledning till lofsång och tacksägelse.

Utan tvifvel hafven I, dyra missionsvänner, ofta insett, att det är oss ej blott angeläget att utföra Guds verk utan att ock utföra det *på Guds sätt*, om vi annars skola erhålla *Guds underhåll*, i både andligt och pekuniärt afseende. Under våra tidigare år i nåden tänkte vi blott på att tjäna Herren. Sedermera har det dessutom blifvit oss klart, att, om icke Guds arbete blir utfördt efter Guds plan, blir det ej längre Guds utan vårt och frukterna för evigheten därefter.

Låt mig därför påminna eder om nödvändigheten af att våra här ute arbetande syskon blifva föremål för mycken bön, så att de må få nåd att hålla sig till »förebilden» i allt. Hvarje afvikelse är en oberäkneligt stor förlust. Så öfverhopad af arbeten i de mest skilda riktningar, som en stationsföreståndare är, inse vi lätt, huru det, som Gud sätter först, omärkligt *kan* komma på en underordnad plats.

Verkan af en persons ord är mycket liten, om han i sitt tal aldrig kommer till sak utan uppehåller sig vid detaljer och från dessa gör utflykter åt alla håll. Huru tomt är ej det ord, som icke leder till en afgörande punkt.

Alldeles samma förhållande råder i ett *arbete* och ej minst i ett arbete, där själarnes frälsning och Guds förhärligande till stor del bero på den arbetande. Att arbeta, äfven om det i öfrigt sker aldrig så träget, från en oriktig basis, då hufvudsak ej får blifva hufvudsak, det är att »så mycket men inbringa litet». Att i Herrens ärenden handla blott efter den egna tankens plan och förståndets förebild, det är att »tjäna för lön men lägga lönen i en trasig pung».

Möjligen skall ett exempel belysa, hvad som sagts.

I djupet af sitt hjärta längtar missionären att kunna förhärliga Gud bland hedningarna. Ju mer han eller hon kommer i beröring med de misstänksamma kineserna, blir det tydligt nog, att, om dessa skola lyssna till evangelium, måste de först få förtroende för den, som förkunnar det. Försök göras därför på olika sätt att vinna folkets förtroende. Strax lurar en stor fara på denna väg. Omedvetet blir det lätt en så angelägen sak att vinna folkets aktning och göra sig själf omtyckt, att den, som önskade peka på Guds Lamm, själf skymmer, så att Jesus ej blir synlig. Anden i Johannes, som med de allvarligaste ord hänvisade själarna till Jesus, så att till och med, under det han talade, dessa lämnade honom och följde Jesus — denna anda viker ofta omärkligt och så småningom. Strax har sålunda det viktigaste blifvit undanträngdt af det viktiga.

Ett annat exempel. Uti begäret efter att göra evangelium kändt för folket är frestelsen stor att med för mycket tal *om* sanningen försvaga verkan af själfva sanningen. Den stora faran i hemlandet att tala *om* sanningen *för* folket är lika stor, om ej större, här ute. I en strid försöka vi icke först att öfvertyga fienden om huru skarpa våra vapen äro, utan *vi använda dem*, och de tala för sig själfva. Att tala sanningen själf *till* folket, däri ligger kraften, ty det är efter Guds »mönster».

Dessa exempel, som böra med lätthet kunna uppfattas äfven af dem, som ej stå den yttre missionen särskildt nära, må vara nog för att förinnerliga min begäran om eder förbön — *och en förbön, som kräfver något offer och särskildt afskild tid* — för våra syskon, om hvilka alla jag, som nu sett dem hvar och en i sitt arbete, kan säga: »till Herrens namn och till hans pris stå deras själars längtan».

* * *

För närvarande äro vi i Han-cheng. Under fjorton dagars tid hafva vi varit samlade icke mindre än nio utländingar och sista veckan tio. Förutom de här stationerade syskonen Bergling, systrarna E. Ulff och E. Sandberg har fru Aug. Berg, två engelska systrar, undertecknad med hustru och senast syster Maria Pettersson utgjort en stor krets. Att dagligen få sluta en ring omkring Herren, bedjande, lyssnande och prisande honom, den högtlofvade, det är nåd.

Af de tvenne fotografierna å denna sida kan man dels göra sig någon föreställning om hufvudgårdens utseende på missionsstationen i Han-cheng och dels få ett, om än svagt, intryck af de troende kinesernas anletsdrag.

Att systrarna E. Sandberg och M. Pettersson ej äro med på det ofvanstående fotografiet, beror därpå, att de vid tillfället voro ute på en missionsresa. Af de genom verksamheten här vunna kineserna äro blott de med på det senare fotografiet, som för tillfället voro till hands. Såsom en egendomlighet må nämnas, att de tre skriftecknen, som af en händelse blefvo synliga till vänster på pelaren, betyda: »himmelrikets människor».

Från ett besök för några dagar sedan inne i staden — missionsstationen ligger nämligen utanför Han-chengs murar — medförde jag ganska lifliga intryck.

Broder Bergling förde mig till stadens största tempel. Vid ingången stod en vederstygglig afgud på hvardera sidan. På en tafla, upphängd framför den ene, stod att läsa: »Inverka på honom, och han skall höra dig». Ja, det är just hela hemligheten det. Uppsättes en omöjlighet såsom villkor för en annan omöjlighet, så blir däraf dubbel omöjlighet.

Vi fortsatte från den ena tempelgården till den andra. Här och där lågo några tiggare, en och annan rökte opium. Den vämjeliga opiumlukten förföljde oss öfver allt, där vi gingo, och gaf åt intrycken af det elände, som ligger bakom afguderiet, ett så mycket mer förkrossande allvar.

Alltjämt omgåfvos vi af nyfikna. Broder Bergling begagnade tillfället att tala till dem. Ungefär med följande ord inledde han sin predikan: »Tycker ni inte, att det är synd om edra stackars gudar. De kunna ju icke skaffa sig något att äta och dricka och intet att kläda sig med. Icke ens litet vatten att tvätta sig med kunna de komma åt; se huru smutsiga de äro». En fruktsäljare hade i häpenheten ställt ifrån sig sin korg med aprikoser. Bergling, som såg att korgen stod framför en af gudarne, frågade mannen, om han ej var rädd, att guden skulle äta upp aprikoserna för honom o. s. v. Evangeliet om Jesus framhölls sedan med ett allvar, som kom dem att lyssna med oafvänd uppmärksamhet. Hvilken Andens gudomliga klarhet kräfves ej, om dessa okunniga skola varda upplysta, och hvilka himmelska krafter måste ej vara verksamma med och när ordet, om dessa långt bortkomna skola varda öfverbevisade »om synd, rättfärdighet och dom».

Framför hufvudguden i templet visade mig broder Bergling en större urna, i hvilken voro nedstuckna en massa stickor. På hvar och en af dessa stod ett råd inristadt eller måladt. Då broder Bergling kom till Hang-cheng var fiendskapen och misstron emot honom stor. En mot honom fientligt sinnad man tillbad vid denna tid den nyss nämnda guden och tog sedan en sticka ur urnan.

På denna stod skrifvet: »misstänk honom ej därför, att du ej känner honom, sök hans umgänge och lyssna till hans ord». Att Herren griper in äfven vid sådana fall, är icke det ock ett bevis på hans »långmodighet för deras skull, som skola ärfva evig frälsning».

* * *

Mer än eljest tyckas vargarna hafva härjat i denna trakt den sista tiden. Kvinnor och barn öfverfallas, dödas och uppätas ute på sädesfälten. Kineserna äro redlösa, då de ej förstå att använda vapen.

Nästa gång hoppas jag få skicka en hälsning från Uanchuan, I-shisystrarnas vistelseort under den hetaste tiden.

Han-cheng den 22 juni 1899.

Joh. Rinman.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Juli 24:de. För någon tid sedan gaf mig en vän som minnesspråk: »Si, jag vill göra dig till en tröskvagn, nyhvässt och skodd med eggjärn. Du skall tröska och förkrossa berg och göra höjderna lika agnar». Es. 41: 15.

Då jag först fick det språket, lade jag all betydelsen i ordet »nyhvässt». Jag tänkte, att jag under årens lopp genom nötning blifvit slö och därför föreföll min vän, som behöfde jag »hvässas». Så var nog ock förhållandet, och må Herren hjälpa mig att »förnyas i mitt sinnes anda».

Men de sista dagarnes erfarenheter hafva visat mig, att jag skulle blifva en »nyhvässt *tröskvagn*» och utföra en sådans arbete. Det var intet lätt, intet angenämt arbete, men, då jag nu i all korthet omtalar några fakta, kanske du, käre läsare, skall bättre kunna fatta »den andra sidan» af missionsarbetet och få nya uppslag till böneämnen för oss.

* * *

Jag skulle begifva mig till Uei-nan i missionens ärenden. Utanför vestra porten hyrde jag en liten åsna för mig och mina saker. Själf fick jag dock gå största delen af vägen, ty åsnan hörde till det slaget, som, då de ej vilja gå längre (med ryttaren på kroppen), helt sonika lägga sig ned och knappt förmås stiga upp, då man piskar på dem. Fram kommo vi emellertid ($5^1/_2$ mils väg) till slut, men, o, huru varmt! Först om aftnarne kunde man börja känna sig duglig till något. Det hus, vi nu bebo, är ett mindre, provisoriskt sådant, tills Herren ger oss ett annat. Mitt första göra var nu att genom samtal så småningom lyckas få reda på tillståndet bland de kristna där och sedan handla därefter. Hvad jag först upptäckte var, att en af föreståndarne för en af pastor Hsi's opiumasyler, som i våras upplöstes, slagit sig ned i vår lokal och där under hand sålde sina piller till hvem som helst. O, detta opiet, hvilket gissel det är, och hvilken förbannelse det åstadkommer! Och så dessa opiumförsäljare, som under en fager förevändning, att de »för att tjäna Gud» sälja piller för att vänja af opiumrökare från sitt begär, men som i grund och botten af penninglystnad »fara öfver land och vatten för att göra en proselyt (d. ä. pillerätare). Med stränga regler och ordentligt skött är en opiumasyl en god sak, ja, för många en hederlig inkomstkälla, men då fristående församlingsmedlemmar, f. d. opiumpatienter, kanske knappt fullt återstälda, ja, t. o. m. hedningar, utan att anskaffa lokal, där de kunna taga mot patienter, börja springa omkring med påsen på ryggen och under evangelii täckmantel sälja piller till hvem som vill köpa, ehuru ingen på ett sådant sätt kan blifva afvand, då har det urartat till något ondt, som måste bestraffas. Upprepade gånger har jag så gjort, men det står ej förgäfves, att »girigheten är roten till allt ondt». Vidare fick jag veta, att tvenne af våra bokförsäljare, den ene församlingsmedlem, den andre forskare, båda f. d. opiirökare, ånyo återfallit i lasten.

Vidare att en forskare, äfven han afvand från opium, ånyo börjat röka, och slutligen att vår portvakt, en snäll, ung man, fått piller i kommission att sälja. De gamla felen: att på söndagarne, före gudstjänstens början, gå ut på gatan och få hufvudet rakadt och efter densammas slut göra små uppköp, gällde ock att ånyo taga i tu med. Det var under tanken på hvad som förestod och under bön om Herrens ledning, som jag kom att tänka på att nu vill Herren hafva mig till *tröskvagn*. En annan sak, som jag ock kände det min plikt att uträtta, var att kräfva en person på något öfver 1,000 cash (omkring 2 kronor). Sådant är för mig förfärligt motbjudande, men, som han inskrifvit sitt namn som forskare och näppeligen, med det ljus han nu har, skulle återbetala den skulden utan påstötning, måste jag göra det för *hans* skull, ej för *penningarne*. Söndagsmorgonen kom och med den flera personer, bland andra de två bokförsäljarne. De kommo med uppburna hufvuden och hälsade sitt »frid», ej anande, att jag kände till deras synd. »Jo, jo», tänkte jag, »det blir väl så lagom frid, då jag börjar röra i detta allt.» Till text hade jag valt Gal. 3: 27. »I, så många som hafva blifvit döpta till Kristus, hafven iklädt eder Kristus.» Utan att i predikan vara personlig, framhöll jag, huru som dopet icke endast är en symbolisk handling, utan att vi i detsamma ikläda oss förpligtelser, som vi måste uppfylla. Jag påpekade så några af dessa, äfvensom deras motsatser, och sade, att jag aldrig känt mig så ledsen någon gång som denna, att jag visste mitt tal nog för många skulle vara »ett hårdt tal»; men så måste ock de besinna, att var det ej lätt för dem att höra, så var det ej heller lätt för mig att utsäga detsamma. Enligt Ebr. 13:de, som jag påpekade för dem, skall jag en dag »aflägga räkenskap för deras själar», och enligt Jak. 3 skall jag ock få »strängare dom». Mötet var allvarligt, och jag växlade ej många ord med dem efter detsamma utan tänkte, att det vore bäst låta detta verka så länge, och så få vi framdeles talas vid enskildt. Påföljande måndagsmorgon, tidigt, medan det ännu var svalt, gick jag ut till en församlingsmedlem, som bor $^1/_2$ mil utanför staden. Han har Guds välsignelse af barn, sonhustrur, oxar och åsnor och vill höra Herren till men kan ej läsa, hvilket för honom är ett hinder. Hos honom åto vi middag och hade en stund tillsammans i bön och sång. En af hans grannar är en för många år tillbaka sedan döpt man, vid namn *Ho*. Han är en, som i flera år varit agent åt en större »pillerfabrikör», och som dragit sig ifrån umgänget med Guds barn. Guds straff kommer nu. I år gifte han om sig med en ung enka, en af sina f. d. patienter, som han trodde vara afvand, minst 20 år yngre än han själf. Bra med pengar fick han betala. Men nu, väl blifven hans hustru, är det hon, som

tar till pipan igen *för sina trenne obotliga sjukdomars skull,* som han ej hade en aning om. En annan person i samma by, som börjat röka igen, hälsade vi ock på, och honom måste jag »tröska» litet, innan vi gingo.

På e. m. gick jag till den by, där bokförsäljarne bodde. I samma by bo ock tre af våra skolflickor. En dag hade lilla *Jong-ri* kommit in till den af bokförsäljarne, som ännu ej är döpt, just som han låg och rökte. Han förklarade då, att han fått en så förfärlig magvärk, som medicin ej kunde stilla, utan var han tvungen att för denna enda gång röka litet, »men», sade han, »säg det ej för din far och ej för herr Berg!» Härpå svarade Jong-ri: »Du är rädd för min far, som endast är en människa, och för pastor Berg, som ock är en människa, men ej för Gud.» Ett bra vittnesbörd af lilla Jong-ri! Så började »tröskningen» af dessa två, en och en i sänder. Förnekelse, bekännelse, förmaning, bestraffning och naturligtvis uppsägande af deras platser. Till den ene af dem hade Gud själf nyligen talat, i det han på $2^1/_2$ dagar genom smittkopporna bortryckt tvenne af hans små barn. Arme män, huru svaga de äro, och huru ondt de tillfoga sig själfva och de sina! Så var detta gjordt, och jag begaf mig tillbaka till staden efter att dock först hafva hälsat på *Mei-chen,* vår gifta, stora skolflicka, som aftagit bandaget på sina fötter och fått lida mycken smälek därför af sina slägtingar.

Hemkommen gällde det att taga itu med portvakten. Han redde sig bäst. En af de f. d. opiumasylsföreståndarne hade, som betalning för skuld, lämnat honom piller, som han sålt. »Men förstår du ej, att du som vår portvakt ej får sälja piller! Fram med dem nu genast, och gif dem till mig!» »De äro slut nu!» »Allihop?» »Ja, så när som några få.» »Låt mig se!» Och så måste nyckeln fram, skåpet öppnas och pillerburkarna synas. Ja, det förhöll sig, som han sade. Endast några tiotal återstodo, och med sträng förmaning att ej vidare befatta sig med dylikt fick han gå. Med tungt hjärta gick jag till hvila den aftonen, undrande hvilken *uppmuntran* jag denna gång skulle få, ty nog skulle jag få någon, därom var jag viss. Påföljande morgon, innan stjärnorna ännu hunnit försvinna, var jag uppe för att hinna tillryggalägga den 1 mil långa vägen till vår vän *Lii,* som döptes i somras, innan solvärmen blef för stark. Han bor högt uppe på en bergås, och under det jag sträfvade uppför densamma, runno mig psalmistens ord i minnet: »jag lyfter mina ögon upp till bergen, hvarifrån min hjälp kommer.» Månne min nuvarande »hjälp», d. v. s. litet uppmuntran skulle komma härifrån? Ja, så visade det sig vara fallet. *Lii* var hemma, och hans snälla hustru och tvenne döttrar fingo brådt att »tillreda». Jag låg hos dem öfver natten. Den äldsta dottern skulle giftas bort i dagarne, men den andre i ordningen, 15 år, uppmanade jag dem sända i skolan. Båda voro villiga, men jag förstod, att de drogo sig för den kostnad, det skulle medföra att sända henne den ganska långa vägen. Så fick jag veta, att sedan han blef troende, hade han, som förut handlat med opium, upphört därmed, äfvensom med odling af detsamma och hade i inkomst mist 250 kr. hvarje år. Då sade jag till honom: »Om du för Gud och ditt samvetes skull hvarje år försakar en inkomst af 250 kr., så skall Gud ej låta dig blifva lidande. Sänd du flickan till skolan och var obekymrad för de därmed förenade utgifterna.»

Och så blef det bestämdt, och med gladt hjärta steg jag påföljande morgon ned för berget. Ännu en, han, som bodde i vårt hus och sålde piller, återstod det att ta itu med. Det var ju icke mycket att säga. Han blef tillsagd att skaffa sig annan bostad och uppmanad att hellre företaga sig något mera nyttigt än att narra piller på godtroget folk.

Som värmen var mycket stor, vågade jag ej rida hem utan hyrde en vagn och åkte hela natten samt framkom påföljande morgon.

Ja, käre läsare, hvad säger du om dylikt missionerande? Det är ej angenämt för kött och blod. Bed Gud för Uei-nan distriktet, att stadigvarande arbete snart må kunna upptagas, och bed, att »tröskvagnarne» i Herrens reskapsbod måtte behöfva användas så litet som möjligt, men »skördemaskinerna» desto mera.

August Berg.

* * *

Utdrag ur bref från löjtnant *G. A. Stålhammar,* dateradt T'ong-cheo-fu den $^1/_8$ 99:

— — — Gud vill lära oss bättre och bättre att lefva såsom hans trogna vittnen. Såsom vi började vandringen mot Guds rike genom att se på Jesus och mottaga frälsning i hans blod, så skola vi också i fortsättningen se på honom, trons fullkomnare.

Det är anmärkningsvärdt, att man äfven i Kina så gerna vill fästa sin uppmärksamhet på annat. Man lefver här bland ett folk, som är ytterst intressant såsom kulturfolk. Deras seder och bruk, deras historia, religioner, urgamla civilisation, litteratur o. s. v.; landet med sina minnesmärken från gångna tider; sina städer och stora folkrikedom, fruktbarhet och ofantliga rikedomar, som ligga dolda i bergen, såsom kol, järn, petroleum etc., — allt vill så gärna draga ens uppmärksamhet till sig. Det kanske förefaller mången mera lockande att både höra härom och själf fördjupa sig häri än att se på Jesus Kristus och honom korsfäst. Likväl gagnar det mig föga, om jag vunne aldrig så mycken intressant kunskap, om jag därigenom förlorar mitt andliga lif; och lifvet kommer från ett stadigt förblifvande i Kristus.

En annan sak, som absorberar ens uppmärksamhet, är själfva arbetet. Missionsverksamheten går hand i hand med civilisationen. En missionsstation inrymmer icke blott en kyrka eller ett kapell, utan där finnas äfven lokaler för andra verksamhetsgrenar, såsom skolor, opiumasyl, apotek, sjukhus, bokförsäljning m. m. Bland ett folk, som står på lägre bildningsgrad, kunna dessa verksamhetsgrenar utsträckas, huru långt man önskar (d. v. s. i den mån penningarna räcka). Många tycka nog mera om dylikt arbete än att troget följa Jesus Kristus och vara korsfäst med honom. Jesus Kristus — det är han, som sätter lif i allting och bevarar lifvet. Han vare kärnan uti allt vårt arbete, och välsigne han edra bönemöten för Kina och all annan verksamhet!

Syföreningen för »Svenska Missionen i Kina» anordnar en försäljning till förmån för denna mission onsdagen den 6 dec. i Landtbruksakademiens lokal, 43 Mäster Samuelsgatan 2 tr., till hvilken försäljning gåfvor tacksamt emottagas, och torde sådana från landsorten insändas under adress: Sekreteraren *Josef Holmgren,* Lästmakaregatan 30, Stockholm.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1899.